

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 16C/521/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215218028
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2016:2215218028.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda samosudcom Michalom Novotným v právnej veci žalobkyne: K. Y., X.. XX. C. XXXX, bytom X. Y. XXX/XX, G. R., proti žalovanému: O. M., X.. XX. E. XXXX, bytom R. XXXX/XX, L., o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, takto

rozhodol:

I. Určuje sa, že žalobkyňa má právo na vrátenie 83 kusov palivového dreva v dĺžke približne 120 cm uloženého v úschove Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Dunajskej Strede v konaní č. ORPZ-DS-OPP3-557/2015-P.

II. V časti o určenie, že žalobkyňa je vlastníčkou tohto palivového dreva, ako aj o zaviazanie žalovaného znášať trovy zaistenia a úschovy, sa žaloba zamieta.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou došlou súdu 15. októbra 2015 domáhala vyššie uvedených rozsudkových výrokov. V žalobe predniesla, že Obvodné oddelenie Policajného zboru v Dunajskej Strede 3. augusta 2015 uložilo do úschovy drevo, ktoré je výlučným vlastníctvom žalobkyne a nachádzalo sa v priestoroch jej rodinného domu, kde jej bolo odcudzené žalovaným.

2. Žalovaný sa k veci písomne vyjadril. Na pojednávaní však žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu, že drevo je vlastníctvom spoločnosti DIMARKO REAL, s.r.o., ktorej je prokuristom.

3. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie (§ 115 ods. 1 O. s. p.), na ktoré sa dostavil len žalovaný. Žalobkyňa, ktorej bolo predvolanie doručené postupom podľa § 46 ods. 2 O. s. p. 14. apríla 2016, podaním došlým deň pred pojednávaním žiadala o jeho odročenie z dôvodu, že si chce zvoliť advokáta. Súd podľa § 119 O. s. p. tejto žiadosti nevyhovел, pretože tento dôvod nepovažoval za dôležitý. Žalobkyňa mala od podania žaloby do pojednávania 6 mesiacov na to, aby si zvolila advokáta, takže nie je jasné, prečo tak začala robiť až krátko pred pojednávaním. V samotnej žiadosti o odročenie neuviedla ani to, čo jej bránilo zvoliť si ho skôr. Okrem toho súd z úradnej činnosti (spis 14 C 300/2015) vie, že žalobkyňa aj v uvedenom konaní, v ktorom tiež vystupuje ako žalobkyňa, viackrát žiadala o odročenie z dôvodu, že si údajne chce zvoliť advokáta, no ani raz tak neurobila. Preto súd žiadosť o odročenie považoval za účelovú a pojednávanie konal v neprítomnosti riadne predvolanej žalobkyne (§ 101 ods. 2 O. s. p.). Na pojednávaní vykonal dokazovanie

- priestupkovým spisom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Dunajskej Strede zn. ORPZ-DS-OPP3-557/2015-P, a to: záznamy na č. I. 4, 6, 7, 9, 11, potvrdenie č. I. 13 a oznámenia č. I. 14 až 17 a
- spisom tun. súdu zn. 14 C 300/2015, a to: žaloba č. I. 4 a špecifikácia č. I. 80,
a v spojení s uznanými, resp. nespornými skutočnosťami (§ 120 ods. 3, § 153 ods. 1 O. s. p.) zistil tento

skutkový stav:

4. a) Žalobkyňa od sedemdesiatych rokov 20. storočia až približne do mája resp. júna 2015 obývala rodinný dom na G. N.. XXX/X Y. G. R. - H. L.. V tomto rodinnom dome bol vypnutý plyn a bolo potrebné kúriť drevom. Preto zať žalobkyne E. L. v rokoch 2013 až 2014 nakúpil od neznámej osoby 10 až 12 m³ tvrdého palivového dreva (buk, dub, agát) o priemere 15 až 40 cm v dĺžke asi 120 cm. Toto drevo uskladnil v miestnosti hospodárskej budovy vo dvore uvedeného domu, aby s ním žalobkyňa mohla kúriť. Drevo však zostalo v jeho vlastníctve. V máji, resp. júni 2015 bola žalobkyňa nútená sa z uvedeného domu vysťahovať, pričom si mohla vziať len málo osobných vecí. Drevo zostalo uskladnené na svojom mieste.

b) Dňa 27. júna 2015 sa na uvedenú adresu dostavil žalovaný, ktorý bol a je prokuristom spoločnosti DIMARKO REAL, s.r.o., IČO: 47 225 785, s dodávkou, do ktorej spolu s ďalšími osobami začal drevo nakladať. Sused E. Z. však privolať hliadku Policajného zboru, ktorá po krátkom zisťovaní drevo od žalovaného zaistila (potvrdenie na č. I. 13 priestupkového spisu) a Okresné riaditeľstvo Policajného zboru SR ho uložilo do úschovy, o čom listom z 3. septembra 2015 upovedomilo dcéru žalobkyne K. L., zaťa E. L., žalovaného a spoločnosť DIMARKO REAL, s.r.o., pričom všetkým menovaným odporučilo, aby uplatnili vlastnícke alebo iné právo k veci na súde. Samotné objasňovanie priestupku skončilo odložením veci.

5. Takto zistený skutkový stav vyplýva z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti (§ 132 O. s. p.).

Skutkové zistenia v bode 4 v podstate bezrozporne vyplývajú z obsahu priestupkového spisu, v ktorom tak sama žalobkyňa (záznam č. I. 9 a 10 priestupkového spisu), ako aj sused E. Z. (záznam č. I. 7 a 8 uvedeného spisu) a E. L. (záznam č. I. 11 a 12 uvedeného spisu) potvrdili, že sporné drevo je majetkom E. L., nie žalobkyne. Potvrdzovala to aj sama žalobkyňa s tým, že drevo jej bolo len prenechané na kúrenie. To v podstate potvrdila žalobkyňa aj v spise 14 C 300/2015 pri špecifikácii nároku (č. I. 80 daného spisu), keď uviedla, že drevo kupoval E. L., i keď sa následne domáhala jeho vydania do svojho výlučného vlastníctva. Súd však za dôveryhodné vzal výpovede v priestupkovom konaní, keďže sú potvrdené okrem zainteresovaných osôb aj výpoveďou E. Z., ktorý je len susedom samotnej žalobkyne. Taktiež priebeh nakladania dreva vyplýva z obsahu priestupkového spisu a žalovaný ho v podstate nijako nespochybnil. Tvrdil len, že drevo je vlastníctvom spoločnosti DIMARKO REAL, s.r.o., no na potvrdenie svojho tvrdenia nepredložil žiadne dôkazy. Podľa § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je však účastník konania povinný navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Žalovaný však nijako nedokázal tvrdený nákup palivového dreva zo strany uvedenej spoločnosti, ani jeho premiestnenie z inej nehnuteľnosti patriacej uvedenej spoločnosti. Preto súd po zhodnotení vykonaných dôkazov dospel k záveru, že toto jeho tvrdenie je nedokázané, a dokázané je vlastnícke právo tretej osoby (E. L.) k spornému drevu.

6. Súd nevykonal navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov Z. a P. Svedok Z. totiž vypovedal už v priestupkovom konaní tak, že sporné drevo je majetkom E. L., nie žalobkyne, a jeho výpoveď, v ktorej by vypovedal niečo iné, by bola beztak nedôveryhodná. Výpoveď zhodnú s priestupkovým spisom zasa súd nepotreboval počuť. Podobne svedkyňa P., ak by vypovedala, že drevo je vlastníctvom E. L., vypovedala by niečo, čo už je beztak dokázané obsahom priestupkového spisu. Ak by vypovedala niečo iné, bolo by to v konfrontácii s priestupkovým spisom nedôveryhodné. Vzhľadom na to podľa názoru súdu nebolo vykonanie týchto dôkazov potrebné.

Právne vec súd posúdil takto:

7. Žalobkyňa sa svojou žalobou domáha jednak určovacieho výroku, že je vlastníčkou určitého palivového dreva, jednak výroku, nech súd „rozhodne o vrátení“ tohto dreva žalobkyňi. Podľa konštantnej judikatúry však platí, že súd nie je pri vydávaní rozsudku viazaný doslovným znením petitu žalobcu, keďže žalobca nie je povinný doslovne naformulovať výrok súdneho rozhodnutia (stála judikatúra, porov. napr. rozsudok NS SR 5 Cdo 254/2009, nález ÚS SR I. ÚS 122/2012, ale aj uzn. Krajského súdu v Trnave 25 Co 357/2014). Jediným limitom pre súd je ustanovenie § 153 ods. 2 a contrario O. s. p., ktoré okrem výnimočných prípadov zakazuje súdu priznať žalobcovi viac než čoho sa domáha. Súd preto uvedený petit posúdil ako petit určovací, ktorým žalobkyňa v podstate žiada určiť, že jej patrí právo na vydanie uloženého palivového dreva. Do tretie žiada žalobkyňa v podstate taktiež určovacie rozhodnutie, že povinnosť znášať trovy úschovy nezaťažuje ju, ale žalovaného. Vo všetkých troch prípadoch ide vo svojej podstate o určovacie výroky v zmysle § 80 písm. c) O. s. p., podľa ktorého sa možno domáhať určenia práva alebo právneho vzťahu, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Podľa judikatúry ide pri skúmaní naliehavého právneho záujmu o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snád len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Právny záujem, ktorý je podmienkou prípustnosti takejto žaloby, musí byť naliehavý v tom zmysle, že žalobca v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (ide najmä o prípady, v ktorých sa určením, či tu právny vzťah alebo právo je či nie je, vytvorí pevný základ pre právne vzťahy účastníkov sporu). Nejde tu o samotnú určovaciu žalobu, ale o to, čoho (akého určenia) sa žalobca domáha a z akých právnych pomerov vychádza.

8. Žalobkyňa svoju žalobu zakladá na ustanovení § 21 ods. 9 zákona NR SR č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov je súčasťou úpravy zaistenia veci policajtom. Podľa ods. 1 je policajt oprávnený zaistiť vec, ak je podozrenie, že súvisí so spáchaním priestupku alebo je to potrebné na rozhodnutie o priestupku. Ak tieto dôvody pominú, má vec vrátiť osobe, ktorej bola zaistená (ods. 3). Ak však vzniknú pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená, alebo ak si na zaistenú vec uplatní právo iná osoba, úvar Policajného zboru uloží zaistenú vec do úschovy a písomne to oznámi týmto osobám, pričom im v písomnom oznámení odporučí, aby si v lehote do 60 dní odo dňa doručenia písomného oznámenia uplatnili vlastnícke právo alebo iné právo na zaistenú vec na príslušnom súde. Osoba, ktorá si uplatnila právo na zaistenú vec na súde, je povinná v lehote podľa predchádzajúcej vety oznámiť útvar Policajného zboru, ktorý zaistenú vec uložil do úschovy, na ktorom súde si toto právo uplatnila. Po rozhodnutí súdu o vrátení zaistenej veci oprávnenej osobe je táto povinná uhradiť útvar Policajného zboru nevyhnutné náklady, ktoré vznikli v súvislosti s jej zaistením a úschovou, ak súd nerozhodne inak. Ak si osoba na príslušnom súde v lehote podľa prvej vety nárok neuplatnila, zaistená vec sa stáva majetkom štátu a úvar Policajného zboru ju neodkladne odovzdá ministerstvu do správy (ods. 9).

Z citovaného ustanovenia tak vyplýva, že úvar Policajného zboru po zaistení veci v zásade nerieši otázku jej vlastníctva, resp. iného práva k nej, ale v týchto otázkach odkazuje sporiace sa osoby na súd. Na základe rozhodnutia súdu potom úvar Policajného zboru vydá vec zo zaistenia tomu, komu je toto právo súdom priznané, a ten je v zásade povinný nahradiť aj trovy úschovy, pokiaľ súdne rozhodnutie neobsahuje v tomto smere iný výrok.

V prerokúvanej veci je zjavné, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Dunajskej Stredě odňalo žalovanému palivové drevo a uložilo ho do úschovy, odkiaľ ho môže vydať len na základe rozhodnutia súdu. Žalobkyňa teda má naliehavý právny záujem domáhať sa určenia vlastníctva tohto dreva, keďže v tomto prípade bude na účely vydania dreva z úschovy odstránená spornosť práva a drevo jej bude môcť byť vydané. Pokiaľ žalobkyňa nedokáže svoje vlastnícke právo, má rovnako naliehavý právny záujem na určení, že má aj tak iné právo na vrátenie tohto dreva z dôvodu, že je inou oprávnenou držiteľkou (porov. § 21 ods. 7 zák. č. 171/1993 Z. z.).

9. Žalovaný aktívnu legitímáciu žalobkyne ani svoju pasívnu legitímáciu nespochybňoval. Ustanovenie § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z. taktiež neobsahuje žiadne podrobnejšie ustanovenia o aktívnej či pasívnej legitímácii, resp. o povinnom okruhu účastníkov. Koniec koncov, aktívnu legitímáciu v určovacích sporoch má v podstate každý, kto preukáže naliehavý právny záujem. Žalobkyňa aktívna legitímácia vyplýva z jej tvrdeného vlastníctva a z toho, že drevo, ku ktorému žiada vlastníctvo určiť, je v úschove útvaru Policajného zboru, odkiaľ ho žalobkyňa chce vydať. Aktívnej legitímácii neprekáža ani skutočnosť, že žalobkyňa nebola po zaistení dreva útvarom Policajného zboru vyzvaná na podanie tejto žaloby v zmysle citovaného § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z. Ani z druhej, ani zo štvrtej vety § 21 ods. 7 zák. č. 171/1993 Z. z. nevyplýva, že by si svoje právo na drevo mohla uplatňovať len osoba, ktorej bola takáto výzva doručená. To je napokon aj ťažko možné, pretože tým by Policajný zbor v podstate určoval rozsah osôb oprávnených chrániť svoje právo tým, že im pošle (alebo nepošle) uvedenú výzvu. To je v priamom rozpore s účelom daného ustanovenia, ktorým je prenechať riešenia súkromnoprávných nárokov v plnom rozsahu na súd. Ak žalobkyňa tvrdí, že má k drevu vlastnícke alebo iné právo, môže ho uplatňovať v zmysle § 21 ods. 7 zákona č. 171/1993 Z. z. aj bez výzvy útvaru Policajného zboru. Pasívna legitímácia žalovaného je založená tým, že je uvedený v potvrdení o zaistení veci ako ten, komu bolo drevo zaistené. Z § 21 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. tak vyplýva, že zaistená vec by mu mala byť vrátená, ak nie sú pochybnosti o jeho vlastníckom alebo inom práve, ktoré sa práve majú riešiť postupom podľa § 21 ods. 7 zákona č. 171/1993 Z. z. V konaní podľa § 21 ods. 7 zákona č. 171/1993 Z. z. ide teda o vyriešenie toho, či má na vec silnejšie právo ten, komu bola zaistená, alebo iná osoba. Preto je v prerokúvanej veci (pokiaľ ide o pasívnu legitímáciu) nepodstatné, že žalovaný pri nakladaní dreva konal

ako prokurista spoločnosti DIMARKO REAL, s.r.o., teda v jej mene. Podstatné je, že útvar Policajného zboru zaistil drevo žalovanému, nie tejto spoločnosti, a jemu (nie tejto spoločnosti) by ho podľa § 21 ods. 3 zák. č. 171/1993 Z. z. mal aj vrátiť. Preto sa musí spor o drevo vyriešiť voči žalovanému, nie voči spoločnosti DIMARKO REAL, s.r.o.

10. Žalobkyňa teda má naliehavý právny záujem domáhať sa svojho vlastníckeho práva voči žalovanému k spornému drevu. Zo zisteného skutkového stavu však celkom zjavne vyplýva, že vlastnícke právo k spornému drevu nemá. Podľa § 132 ods. 1 Obč. zák. sa vlastnícke právo nadobúda zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe inej skutočnosti ustanovenej zákonom. V prerokúvanej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že vlastnícke právo nadobudol kúpou a odovzdaním (§ 133 ods. 1 Obč. zák.) zať žalobkyne E. L.. Nevyplýva však zo skutkového stavu žiaden úkon alebo dej, ktorým by malo vlastnícke právo prejsť na žalobkyňu. Naopak, E. L., ale aj sama žalobkyňa a svedkovia zotrvali na stanovisku, že drevo je a ku dňu 27. júna 2015 aj bolo vo vlastníctve E. L.. Sama žalobkyňa pritom netvrdí, že by k došlo po tomto dátume k prevodu alebo prechodu dreva do jej vlastníctva. Preto nebol dokázaný žiaden dôvod ani spôsob, akým mohlo na strane žalobkyne dôjsť k nadobudnutiu vlastníckeho práva k spornému drevu. Žalobkyňa preto nemôže byť jeho vlastníčkou a jej vlastnícke právo tak nemožno ani určiť podľa § 80 písm. c) O. s. p.

11. Ako však už bolo uvedené, § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z. nepredpokladá, že by bolo možné k veci uplatniť len vlastnícke právo, ale aj „iné právo“. Pri úvahe o tom, o aké „iné právo“ môže ísť, je potrebné vychádzať z právnej povahy a účelu súdneho konania uvedeného v § 21 ods. 9 zák. č. 171/1993 Z. z. Podľa názoru súdu je konanie predpokladané v tomto ustanovení predovšetkým osobitným spôsobom ochrany vlastníckeho práva. Podľa § 126 ods. 1 Obč. zák. má totiž vlastník právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje, najmä právo domáhať sa vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje. Situácia predpokladaná v § 21 ods. 9 zák. č. 171/1993 Z. z. tak predstavuje logické pokračovanie práva vlastníka na ochranu v tých prípadoch, ak sa vec už nenachádza u toho, kto mu ju neoprávnene zadržuje, ale v dôsledku zásahu Policajného zboru ju má v úschove útvar tohto zboru. Policajný zbor pritom do vlastníckeho práva zasahuje „právom“, a to z titulu výkonu svojich právomocí podľa § 21 zákona č. 171/1993 Z. z. Neoprávnene zasahuje naďalej ten, kto vec neprávom zadržoval a komu bola odňatá, len jeho zásah sa ďalej prejavuje v tom, že si nárokuje na vydanie zaistenej veci, resp. môže jej vydanie žiadať v zmysle § 21 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. V týchto prípadoch teda ochrana vlastníckeho práva vlastníka sa neprejavuje v žalobe o vydanie veci, ale v žalobe, ktorou bude potvrdené (určené), že vlastnícke právo vlastníka je silnejšie než právo toho, komu vec bola zaistená, a že teda jeho práva, ktoré si na vec robil, sú neoprávnené. To je však len otázka formulácie konkrétnej žalobnej žiadosti (petitu), nie otázka právnej povahy, resp. právneho základu nároku vlastníka. Právnym základom pre žalobu vlastníka podľa § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z. naďalej zostáva nárok na ochranu jeho vlastníckeho práva zaručená v § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

12. Z toho potom ale logicky vyplynie aj výklad pojmu „iné právo“. Podľa § 126 ods. 2 Obč. zák. má totiž obdobné právo na ochranu aj ten, kto je oprávnený mať vec u seba. Citované ustanovenie tak priznáva tomu, kto je oprávnený mať vec u seba, rovnakú ochranu ako vlastníkovi, teda ochranu pred zásahmi do práva k veci, najmä právo domáhať sa vydania veci voči tomu, kto ju neprávom zadržuje. Nemusi ísť ani o držiteľa veci a už vôbec nie o držiteľa oprávneného (dobromyseľného). Postačí, že ide o osobu, ktorá je oprávnená mať vec u seba, a to či už ako nájomca, vypožičiavateľ, zhotoviteľ opravujúci vec, alebo aj faktický majiteľ veci, ak ju má v moci s vedomím a (aspoň konkludentným) súhlasom vlastníka. Takýto majiteľ má tiež obdobné právo na ochranu svojho práva ako vlastníka v zmysle § 126 ods. 2 Obč. zák. Z uvedeného výkladu potom ale vyplýva, že ak uplatňovanie vlastníckeho práva v konaní predpokladanom v § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z. je jednou z foriem ochrany vlastníckeho práva, ktorá vlastníkovi patrí podľa § 126 ods. 1 Obč. zák., potom rovnakú možnosť využiť túto formu ochrany musí mať aj ten, ktorý má obdobné právo na ochranu ako vlastníka v súlade s § 126 ods. 2 Obč. zák. Pojem „iné právo“ vo formulácii „vlastnícke právo alebo iné právo na zaistenú vec“ tak musí označovať okrem iného práva osôb uvedených v § 126 ods. 2 Obč. zák., ktoré majú obdobné právo na jeho ochranu ako vlastníka. Aj tieto osoby (oprávnení majitelia - detentori veci) tak môžu uplatňovať svoje „iné právo“ k zaistenej veci spôsobom predpokladaným v § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z.

13. Zo zisteného skutkového stavu v prerokúvanej veci vyplýva, že sporné palivové drevo kúpil E. L., avšak umiestnil ho v hospodárskej stavbe pri dome žalobkyne na ten účel, aby ním žalobkyňa mohla

kúriť. Je teda zrejme, že týmto spôsobom E. L. zveril toto drevo žalobkyni, ktorá ho mohla používať a bola teda oprávnená mať ho u seba. Práve preto patrí žalobkyni rovnaké právo na ochranu ako vlastníkovi dreva, a to vrátane práva domáhať sa vydania dreva, resp. výroku, ktorou sa jej umožní získať drevo z úschovy útvaru Policajného zboru namiesto osoby, ktorej bolo zaistené a ktorá tak môže uplatňovať nárok na jeho vydanie (§ 21 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z.). Žalobkyňa, ktorá bola oprávnená mať sporné drevo, sa preto dôvodne domáha priznania práva na vydanie tohto dreva z úschovy namiesto žalovaného, ktorému bolo zaistené z dôvodu, že má k tomuto drevu už spomenuté „iné právo“. Preto je žaloba v časti o určenie, že žalobkyni toto právo na vydanie dreva (aj keď nie je vlastníčka) patrí, dôvodná.

14. Posledným výrokom sa žalobkyňa domáha zaviazania žalovaného na zaplatenie trov úschovy dreva na útvare Policajného zboru. Už viackrát citované ustanovenie § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z. v tomto smere ustanovuje, že náklady úschovy znáša ten, komu sa vec vydáva, ak súd nerozhodne inak. Podľa názoru súdu však citované ustanovenie nemožno vykladať ako právny základ, na základe ktorého by súd mohol „rozhodnúť inak“, teda na základe ktorého by mohol niekoho iného zaviazať na náhradu nákladov úschovy. Takýto nárok možno odvodiť len z noriem hmotného práva, najmä z noriem upravujúcich náhradu škody, prípadne zmluvné nároky (ak medzi účastníkmi existuje zmluva, ktorá by túto otázku upravovala). Zviazanie inej osoby než toho, komu sa vec vydáva, súdom by prichádzalo do úvahy len vtedy, ak by voči tejto osobe existoval hmotnoprávny nárok na to, aby tieto náklady znášala. V prerokúvanej veci však žalobkyňa taký nárok voči žalovanému ani netvrdila, ani nedokázala. Taký nárok nemožno voči žalovanému odvodiť ani z titulu náhrady škody. Podľa § 420 ods. 2 Obč. zák. totiž platí, že škoda je spôsobená právnickou osobou pri jej činnosti, ak bola spôsobená tými, ktorých na túto činnosť použila. Tieto osoby samy za škodu nezodpovedajú. V prerokúvanej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaný konal pri nakladaní dreva ako prokurista spoločnosti DIMARKO REAL, s.r.o., ktorá je vlastníkom uvedeného domu a mala byť aj vlastníkom dreva, ktoré presúvala medzi viacerými nehnuteľnosťami. V zmysle § 420 ods. 2 Obč. zák. však potom platí, že žalovaný bol použitý spoločnosťou DIMARKO REAL, s.r.o., na túto činnosť, takže za škodu pri tejto činnosti spôsobenú nezodpovedá voči žalobkyni žalovaný, ale spoločnosť DIMARKO REAL, s.r.o. Preto musela byť žaloba o znášanie nákladov úschovy voči žalovanému zamietnutá.

15. Z uvedených dôvodov súd žalobe vyhovel len v časti o priznanie práva na vydanie palivového dreva (výrok I), vo zvyšku ju zamietol (výrok II).

16. O trovách súd nerozhodoval, keďže nikto z účastníkov nepodal zodpovedajúci návrh (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní od doručenia jeho rovnopisu písomne na podpísanom súde alebo ústne do zápisnice na ktoromkoľvek okresnom súde.

V odvolaní treba popri označení súdu, ktorému je adresované, dátume a podpise odvolateľa uviesť tiež, v akom rozsahu sa tento rozsudok napáda, v čom sa tento rozsudok alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti tomuto rozsudku možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), alebo f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ak žalovaný dobrovoľne nesplní povinnosť uloženú vykonateľným rozsudkom, môžu sa žalobcovia domáhať jej splnenia v exekúcii.